

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 30

Rozeslána dne 10. dubna 1998

Cena Kč 9,-

O B S A H:

77. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů
78. Zákon, kterým se doplňuje zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů
79. Nález Ústavního soudu ze dne 25. března 1998 ve věci návrhu na zrušení ustanovení, jež je v § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, vyjádřeno slovy „od 25. února 1948“
80. Vyhláška Ministerstva vnitra, kterou se mění výnos Ministerstva vnitra České republiky č. 374/1992 Sb., kterým se provádí zákon České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění vyhlášky Ministerstva vnitra České republiky č. 33/1993 Sb. a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 304/1996 Sb.
81. Vyhláška Ministerstva životního prostředí, kterou se vyhlašuje přírodní památka Na Plachtě 2 a stanoví její bližší ochranné podmínky

77

ZÁKON

ze dne 24. března 1998,

kterým se mění a doplňuje zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění zákona č. 331/1993 Sb. a zákona č. 236/1995 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. § 9 odst. 1 zní:

„(1) Asistentem může být jmenován bezúhonný občan, který má vysokoškolské právnické vzdělání.“

2. § 15 odst. 1 zní:

„(1) Pro rozhodování věcí podle čl. 87 odst. 1 Ústavy, které nepatří do působnosti pléna, a pro roz-

hodování podle § 43 odst. 2 vytváří Ústavní soud ze soudců čtyři tříčlenné senáty.“

3. V § 19 odst. 2 se na konci připojuje tato věta: „Ve věci podle § 43 odst. 2 se vyžaduje k přijetí usnesení senátu souhlas všech členů senátu.“

4. Nadpis nad § 42 zní: „Úkony soudce zpravodaje a senátu mimo ústní jednání“.

5. V § 42 odst. 1 se za slova „podle § 43“ vkládají tato slova: „odst. 1 a 2“.

6. V § 42 se za odstavce 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Shledá-li soudce zpravodaj důvody k odmítnutí návrhu podle § 43 odst. 2, připraví věc k projed-

nání v senátu. Jestliže usnesení senátu o odmítnutí návrhu z důvodů podle § 43 odst. 2 nebylo přijato, připraví soudce zpravodaj věc k projednání věci samé v plénu nebo v senátu.“.

Dosavadní odstavce 2 a 3 se označují jako odstavce 3 a 4.

7. § 43 odst. 1 písm. c) se vypouští.

Dosavadní písmena d) až f) se označují jako písmena c) až e).

8. V § 43 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Senát mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením návrh odmítne,

a) jde-li o návrh zjevně neopodstatněný, nebo

b) jestliže shledá u návrhu podaného podle § 64 odst. 1 až 4 důvody k odmítnutí podle odstavce 1 nebo podle písmena a).“.

Dosavadní odstavec 2 se označuje jako odstavec 3.

9. § 43 odst. 3 zní:

„(3) Usnesení o odmítnutí návrhu podle odstavců 1 a 2 musí být písemně vyhotoveno, odůvodněno a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.“.

10. § 44 odst. 1 zní:

„(1) Nebyl-li návrh mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítnut, koná se ve věcech projednávaných podle článku 87 odst. 1 Ústavy ústní jednání.“.

11. § 65 se vypouští.

12. V § 72 odst. 2 větě druhé se slova „kdy na- bylo právní mocí“ nahrazují slovem „doručení“.

Čl. II

Tento zákon nabývá účinnosti třicátým dnem po dni vyhlášení.

Zeman v. r.

Havel v. r.

Tošovský v. r.

78

ZÁKON

ze dne 24. března 1998,

**kterým se doplňuje zákon č. 87/1991 Sb.,
o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů**

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákona č. 264/1992 Sb., zákona č. 267/1992 Sb., zákona č. 133/1993 Sb., zákona č. 115/1994 Sb., zákona č. 116/1994 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 164/1994 Sb., zákona č. 107/1995 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 2/1997 Sb. a zákona č. 134/1997 Sb., se doplňuje takto:

V § 18 odst. 1 se na konci vypouští tečka a připojuje se tento text: „a vojenské báňské oddíly, jejichž příslušníci byli na důlní práce odvedeni od 25. února 1948 do 1. září 1950 a pracovali v dolech nejméně 12 měsíců bez předepsaného pravidelného střídání. Příslušníci vojenských báňských oddílů uvedených ve větě druhé se považují za osoby oprávněné podle § 14 odst. 2, i kdyby nebyli do vojenských báňských oddílů zařazeni na základě rozkazů.“.

Zeman v. r.

Havel v. r.

Tošovský v. r.

Čl. II

Přechodná ustanovení

1. Příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb., s přihlédnutím k článku I tohoto zákona, se přizná na žádost nejdříve od splátky důchodu splatné po dni účinnosti tohoto zákona; jde-li o důchody přiznané před 1. lednem 1996, platí přitom § 24 odst. 4 věta druhá zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb.

2. Žádost o odškodnění podle § 29 odst. 4 a 5 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb., s přihlédnutím k článku I tohoto zákona, lze uplatnit do šesti měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

79

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 25. března 1998 v plénu o návrhu A. P. na zrušení ustanovení, jež je v § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, vyjádřeno slovy „od 25. února 1948“,

takto:

Návrh se zamítá.

Odůvodnění

I.

Ústavnímu soudu byla dne 12. června 1997 doručena ústavní stížnost, doplněná podáním doručeným dne 19. září 1997, která směřuje proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. března 1997 č. j. 28 Ca 381/96-17, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu Louny – okresního pozemkového úřadu ze dne 3. září 1996 č. j. 1508/96-R/4668/93/Ver. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelkou v rámci restituce požadované nemovitosti nelze vydat, neboť k přechodu majetku na stát došlo dne 13. srpna 1947, tedy před rozhodným obdobím vymezeným od 25. února 1948 do 1. ledna 1990.

Spolu s touto ústavní stížností podala stěžovatelka návrh na prohlášení neplatnosti zákona č. 143/1947 Sb., o převodu vlastnictví majetku hlubocké větve Schwarzenbergů na zemi Českou, pro rozpor s čl. 1, čl. 3 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod, čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále jen „Pakt“) a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále bylo navrženo zrušení části ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o půdě“) v části věty in fine „od 25. února 1948“, a to s obdobnou argumentací o porušení zásady rovnosti a zákazu diskriminace. Obdobné návrhy spojila stěžovatelka s dalšími více než dvaceti ústavními stížnostmi.

Pokud jde o návrh na zrušení zákona č. 143/1947 Sb., dospěl soudce zpravodaj ke stejnému závěru jako soudkyně zpravodajka ve věci sp. zn. Pl. ÚS 43/96, tj. že napadený zákon v žádném řízení, které předcházelo podání ústavní stížnosti, přímo aplikován nebyl. S odvoláním se na důvody usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 43/96 ze dne 13. května 1997 proto návrh odmítl jako návrh podaný osobou zjevně neoprávněnou [§ 43 odst. 1 písm. d) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu], a to usnesením sp. zn. IV. ÚS 207/97 ze dne 25. listopadu 1997.

Pokud jde o návrh na zrušení části ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě, a to v části vyjádřené slovy „od 25. února 1948“, je nesporné, že toto ustanovení v předchozím řízení bezprostředně aplikováno bylo a podmínky § 74 zákona č. 182/1993 Sb. splněny jsou. Přesto, že ve výše uvedené obdobné věci sp. zn. Pl. ÚS 43/96 bylo, i pokud jde o tento návrh, vydáno odmítavé usnesení a návrh byl podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/1993 Sb. odmítnut jako zjevně neopodstatněný, IV. senát řízení přerušil usnesením sp. zn. IV. ÚS 207/97 ze dne 25. listopadu 1997 a předložil věc k posouzení plénu.

II.

V odůvodnění svého návrhu na zrušení části ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě navrhovatelka zdůrazňuje, že dr. Adolf Schwarzenberg (od něhož navrhovatelka své nároky odvíjí) byl postižen svévolnými akty jak nacistů, tak i poválečných československých orgánů. Poukazuje na politické pozadí, které vedlo k přijetí zákona č. 143/1947 Sb., jehož vydání bylo motivováno touhou části české vlády postihnout majetek hlubocké větve Schwarzenbergů, a rozvádí podrobně argumenty, pro které by měl být tento zákon jako protiústavní zrušen. Uvedený zákon také podle jejího názoru představuje v historii českého zákonodárství výjimečný akt tím, že nebyl aplikován obecně, ale byl a je svévolným a diskriminačním aktem přímo naměřeným proti jedné větvi jedné rodiny, aniž by se vůbec snažil předstírat, že byl vydán ve veřejném zájmu nebo jako spravedlivý trest. Uvádí dále, že v porovnání s zákonem č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, byl také mnohem tvrdší, přísnější a více diskriminační, neboť odnímal v podstatě bez náhrady vlastníkům veškerý majetek, nikoliv tedy jen majetek nemovitý. V této souvislosti pak navrhovatelka uvádí, že zákon č. 142/1947 Sb. mohl být použit i v případě hlubocké větve Schwarzenbergů, přesto však jejich majetek byl zabrán samostatným zákonem. Ačkoliv osoby, kterým byl majetek vyvlastněn na základě zákona č. 142/1947 Sb., jsou oprávněny k restituci na základě § 6 odst. 1 písm. b) zákona o půdě, navrhovatelce jako dědičce dr. Adolfa Schwarzenberga je stále odpírán restituční nárok na majetek dr. Adolfa Schwarzenberga, který byl vyvlastněn zákonem č. 143/1947 Sb.

Účinek ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě je vůči ní diskriminační, neboť mezi zákonem č. 142/1947 Sb. a zákonem č. 143/1947 Sb. je činěn neopodstatněný rozdíl.

Poukazuje dále na zákon České národní rady č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb., který rozšířil restituce majetku na občany České republiky, kteří ztratili svůj majetek podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb., a v těchto souvislostech se dovolává článků 2, 14 a 26 Paktu. Zdůrazňuje, že aplikace zásady nediskriminace, obsažená v čl. 26 Paktu, není omezena pouze na práva uvedeným Paktem zaručená. Navrhovatelka se dovolává rovněž rozhodnutí Výboru pro lidská práva v Ženevě (dále jen „Výbor“) ve věci „Šimůnek“. V uvedené věci, ve které byli navrhovatelé postiženi vylučující podmínkou státního občanství v zákoně č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, Výbor mimo jiné konstatoval, že právo vlastnit majetek jako takové není sice pod ochranou Paktu, nicméně uvedl, že konfiskace osobního majetku nebo odmítnutí státu platit náhradu za takovou konfiskaci může znamenat porušení Paktu, jestliže příslušné chování či opomenutí chování bylo založeno na diskriminačních podkladech v rozporu s čl. 26 Paktu. Při posuzování, zda podmínky pro restituci či náhradu jsou v souladu s Paktem, posuzoval Výbor všechny relevantní skutečnosti, včetně původního vlastnického titulu k dotčenému majetku, jakož i povahu konfiskace. Zdůraznil pak, že speciální zákon upravující formy restitucí nesmí rozlišovat mezi oběťmi předchozí konfiskace, jelikož všechny oběti jsou oprávněny k náhradě bez rozdílu. V označené věci Výbor dospěl k závěru, že zákon č. 87/1991 Sb. porušil práva navrhovatelů zaručená čl. 26 Paktu. Těchto názorů Výboru se v závěru svého návrhu navrhovatelka dovolává a uvádí, že požadavek části napadeného ustanovení a z něho plynoucí vyloučení navrhovatelky jako dědičky dr. Adolfa Schwarzenberga z práva na příslušnou náhradu má pro ni diskriminační účinek v porovnání s ostatními oběťmi konfiskací a porušuje tak její práva zaručená čl. 26 Paktu. Navrhuje proto, aby požadavek stanovený v § 4 odst. 1 zákona o půdě, který stanoví, že oprávněnou osobou je osoba, jejíž majetek byl převeden na stát v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, byl zrušen, případně, aby nebyl v případě navrhovatelky uplatňován.

III.

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém vyjádření k návrhu odkázala na vyjádření, které k obdobnému návrhu učinila dne 11. února 1997 ve věci Pl. ÚS 45/96.

V tomto vyjádření Poslanecká sněmovna především poukazuje na účel zákona o půdě, kterým je provést restituci neprávem zabraného majetku tam, kde jej původní vlastník pozbyl v důsledku protiprávních aktů nebo pod tlakem vyvolaným celkovým bezprávním společenským klimatem v období časově ohraničeném dobou od 25. února 1948 do 1. ledna 1990. Obecná zásada restitucí, tj. že den 25. února 1948 je nepřekročitelným mezníkem, byla zde uplatněna shodně s ostatními restitučními zákony, jejichž smyslem je odstranění nebo alespoň zmírnění následků pouze některých majetkových a jiných křivd, neboť provést úplnou rehabilitaci nebo úplné odškodnění těch, kteří byli v minulosti poškozeni, není možné. Ve vyjádření se dále potvrzuje, že zákon byl schválen potřebnou většinou poslanců Federálního shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky dne 21. května 1991, byl podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen. V závěru je pak vyjádřeno stanovisko, že zákonodárny sbor jednal v přesvědčení, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou České republiky a naším právním řádem a je na Ústavním soudu, aby posoudil ústavnost napadeného ustanovení a vydal příslušné rozhodnutí.

IV.

Podstatou návrhu je tvrzení o porušení zásady rovnosti, resp. porušení zásady zákazu diskriminace, kterého se podle názoru navrhovatelky zákonodárce dopustil tím, že vymezením rozhodného období neumožnil odškodnění majetkových křivd osobám a jejich nástupcům postiženým na majetku zákonem č. 143/1947 Sb. tak, jak to učinil v poměru k osobám, u nichž došlo ke ztrátě vlastnického práva podle zákona č. 142/1947 Sb., popřípadě jak to učinil zákonem ČNR č. 243/1992 Sb.

Článek 26 Paktu, kterého se navrhovatelka výslovně dovolává, stanoví, že všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakékoliv diskriminace. Zákon zakazuje jakoukoliv diskriminaci a zaručí všem osobám stejnou a účinnou ochranu proti diskriminaci z jakýchkoliv důvodů, např. podle rasy, barvy, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného přesvědčení, národního nebo sociálního původu, majetku a rodu. Výbor, který podle Paktu rozhoduje, citovaný článek vykládá tak, že právo, které tento článek zaručuje, je v rámci Paktu právem nezávislým a jeho působení se neomezuje pouze na práva upravená Paktem. Z tohoto pohledu je tedy nerozhodné, že navrhovatelkou tvrzená diskriminace se týká nároků restitučních. Samotnou diskriminaci pak Výbor vykládá obdobně jako evropské orgány rozhodující podle Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, totiž jako odlišování, které se neopírá o „rozumné a objektivní“ důvody.

Československý stát, který se po listopadu 1989 rozhodl odčinit majetkové i jiné křivdy, k nimž došlo v předcházejícím období v důsledku nedemokratických postupů předchozího režimu, musel vyřešit způsob, jak to učíní. Rozhodl se vyjít z principu alespoň částečného zmírnění vzniklých křivd, vědom si toho, že provést úplnou rehabilitaci nebo úplné odškodnění těch, kteří byli v minulosti poškozeni, není možné. Z několika

možných koncepcí pak byla zákonodárcem v restitučních předpisech zvolena ta, která výslovně neruší právní předpisy, na jejichž základě ke ztrátě vlastnictví došlo, ale naopak předpokládá v rámci zvláštního řízení zjistit, zda jsou naplněny všechny podmínky stanovené zákonodárcem ve zvláštních restitučních předpisech pro nápravu majetkové křivdy.

Základní zákonnou podmínku představuje právě přechod věcí na stát v tzv. rozhodném období, které v napadeném ustanovení zákonodárcem vymezil. Jeho počátek určil datem 25. února 1948, tedy datem nástupu režimu, který již zcela vědomě, programově a trvale porušoval principy právního státu. Stanovení tohoto data nelze vykládat tak, že by zákonodárcem považoval „předúnorový“ režim zcela a bezvýjimečně za režim respektující principy právního státu, ale pouze za výraz politické shody v otázce, zda k restitucím (ke kterým jiné postkomunistické země nepřistoupily vůbec) přistoupit, a pokud ano, jakým způsobem. V tom je nepochybně zákonodárcem suverénem. Navrhovatelce lze přisvědčit v tom, že počátkem procesu zániku demokracie u nás byl již mnichovský diktát a že demokracii do určité míry negoval i poválečný režim Národní fronty. Ostatně tento náhled na období tzv. třetí republiky je obsažen i v některých nálezech Ústavního soudu.

V rámci tzv. rozhodného období byly v zákonech sledujících majetkovou restituci – tedy i v posuzovaném zákoně o půdě – vymezeny tzv. restituční tituly, tj. restituční skutkové podstaty zakládající (při splnění dalších podmínek) nárok oprávněných osob na restituci majetku. O diskriminační pojetí procesu nápravy majetkových křivd by mohlo jít za situace, kdy by mezi případy zjevně spadající do rozhodného období byly zařazeny takové restituční tituly, které by intenzitou zásahu do vlastnického práva byly, ve srovnání s tituly nezařazenými, zásahy mírnějšími. Riziko takové situace však zákonodárcem vyloučil zařazením tzv. „generálních skutkových podstat“ – § 6 odst. 1 písm. p) a r) v zákoně o půdě, resp. § 6 odst. 2 v zákoně č. 87/1991 Sb. (ztráta majetku v důsledku politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody a dále ztráta majetku bez právního důvodu). Takto široce koncipované restituční tituly umožňují, aby v každém jednotlivém případě tvrzené majetkové křivdy, ke kterým došlo v rozhodném období a které by jinak nebyly podřaditelné pod pojmenované skutkové situace, byly zváženy a bylo o nich individuálně rozhodnuto.

Zásadní otázkou v projednávané věci bylo posouzení tvrzené diskriminační povahy počátku tzv. rozhodného období na základě srovnání postavení navrhovatelky jako údajné právní nástupkyně osoby postižené zákonem č. 143/1947 Sb. ve vztahu k osobám, které pozbyly majetek podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb., u nichž došlo ke ztrátě vlastnických práv ex lege ke dni účinnosti těchto dekretů, tedy před tzv. rozhodným obdobím. I když připustíme, že ve vztahu k těmto případům ztráty majetku došlo k určitému prolomení rozhodného období, třeba uvést, že se tak stalo metodou speciálně vymezených znaků oprávněné osoby v § 2 zákona ČNR č. 243/1992 Sb., přijatého na základě zmocnění obsaženého v § 7 odst. 2 zákona o půdě. Již sama skutečnost, že restituční „vstup“ před datum 25. února 1948 nemá povahu novelizace ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě – zakotvujícího tzv. rozhodné období jako princip – ale dochází k němu vydáním zákona ČNR č. 243/1992 Sb., naznačuje, že zákonodárcem chápán tento předpis jen jako výjimku související se specifickým dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb., jakož i s úpravou podmínek nabývání a pozbývání státního občanství, tedy předpis reagující na zvláštní situaci osob, kterým bylo v padesátých letech navráceno československé státní občanství, jejichž majetkové nároky však, vzhledem k politickým změnám, které v mezidobí nastaly, již nikdo neřešil. Připuštění takové výjimky je třeba chápat jako manifestní projev politické vůle zákonodárcem, který však nic nezměnil na zásadě principiálně podmiňovat restituční nároky i nadále existencí tzv. rozhodného období.

Po zvážení všech výše uvedených skutečností dospělo plénum Ústavního soudu k závěru, že v ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě nelze spatřovat nic, co by nasvědčovalo protiústavní povaze tohoto ustanovení. Ústavní soud ostatně již ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 59/93 konstatoval, že po listopadu 1989 řešil tehdejší československý stát prostřednictvím svého nejvyššího zastupitelského sboru otázku odčinění majetkových křivd, které nastaly po 25. únoru 1948, a že se nepostavil na stanovisko, že budou odčiněny všechny křivdy, nýbrž pouze křivdy některé, a to v rozsahu a za podmínek, které stanoví zákon. Bylo věcí suverénního rozhodnutí státu, zda vůbec, a pokud ano, v jakém rozsahu budou majetkové křivdy odčiněny.

Lze konstatovat, že stanovení tzv. rozhodného období, konkrétně pak jeho počátku, se opírá o „rozumné a objektivní důvody“, když zákonodárcem byl nucen jasně vymezit časovou hranici, za kterou v zásadě již nelze jít bez nebezpečí dalšího řetězení odškodnění až do doby předmnichovské republiky či ještě dále. Z pohledu legislativně-technického třeba konečně zmínit i to, že vyhovění návrhu by znamenalo, bez pozitivní úpravy, neexistenci jakékoli spodní časové hranice pro uplatnění restitučních nároků.

Ze všech uvedených důvodů plénum Ústavního soudu návrh zamítlo.

Předseda Ústavního soudu:

v z. JUDr. Holeček v. r.
místopředseda

80

VYHLÁŠKA

Ministerstva vnitra

ze dne 1. dubna 1998,

kterou se mění výnos Ministerstva vnitra České republiky č. 374/1992 Sb., kterým se provádí zákon České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění vyhlášky Ministerstva vnitra České republiky č. 33/1993 Sb. a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 304/1996 Sb.

Ministerstvo vnitra stanoví podle § 53 odst. 4 zákona České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky:

Čl. I

Výnos Ministerstva vnitra České republiky č. 374/1992 Sb., kterým se provádí zákon České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění vyhlášky Ministerstva vnitra České republiky č. 33/1993 Sb. a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 304/1996 Sb., se mění takto:

Příloha č. 3 bod 1. zní:

„1. studium na vysoké škole

- a) nezbytně nutném k účasti na studijních soustředěních a konzultacích, jsou-li součástí učebního plánu,
- b) 14 dnů v každém školním roce,
- c) 20 dnů na přípravu a vykonání bakalářské zkoušky při ukončení obsahově ucelené části vysokoškolského studia,
- d) 20 dnů na přípravu a vykonání státních zkoušek

konaných odděleně v průběhu vysokoškolského studia, celkově však nejvýše 80 dnů, a předcházelo-li ukončení obsahově ucelené části vysokoškolského studia, nejvýše 60 dnů,

- e) 20 dnů na přípravu a vykonání obhajoby disertační práce a rigorózní zkoušky v postgraduálním studiu a
- f) dva dny na přípravu a vykonání ostatních zkoušek;“.

Čl. II

Přechodné ustanovení

Služební volno s nárokem na služební příjem, které bylo policistům studujícím při výkonu služby poskytnuto před nabytím účinnosti této vyhlášky, zůstává zachováno.

Čl. III

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Svoboda v. r.

81

VYHLÁŠKA

Ministerstva životního prostředí

ze dne 27. března 1998,

kterou se vyhláší přírodní památka Na Plachtě 2 a stanoví její bližší ochranné podmínky

Ministerstvo životního prostředí stanoví podle § 79 odst. 3 písm. l) se zřetelem na § 36 odst. 1 a § 77 odst. 3 zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny:

§ 1

Vyhlášení přírodní památky Na Plachtě 2

(1) Vyhláší se přírodní památka Na Plachtě 2 (dále jen „přírodní památka“).

(2) Předmětem ochrany jsou části ekosystémů s unikátními druhově pestrými společenstvy rostlin a živočichů s hojným výskytem zvláště chráněných druhů.

§ 2

Vymezení přírodní památky

(1) Přírodní památka se rozkládá v okrese Hradec Králové v katastrálním území Nový Hradec Králové na parcele č. 942/7. Celková výměra je 28,7941 ha.

(2) Mapové podklady, v nichž je zakresleno území přírodní památky, jsou kromě evidence v ústředním seznamu ochrany přírody¹⁾ uloženy na Ministerstvu životního prostředí, Okresním úřadu Hradec Králové a Úřadu města Hradec Králové.

§ 3

Bližší ochranné podmínky

Jen se souhlasem příslušného orgánu ochrany přírody²⁾ lze:

- a) hospodařit na pozemcích způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystému anebo nevratně poškozovat půdní povrch,
- b) používat biocidy a jiné chemické prostředky,
- c) provádět jakoukoliv stavební činnost,
- d) provádět terénní zásahy v souvislosti s technickým zařízením (podzemní vedení) Ministerstva obrany,
- e) měnit druh pozemků a způsob jejich využití,
- f) jezdit na kolech nebo na koních mimo stezky vyhrazené orgánem ochrany přírody,
- g) vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly, kromě vozidel orgánů státní správy, vozidel potřebných pro zemědělské a lesní hospodaření, obranu státu, požární ochranu, zdravotní a veterinární službu,
- h) sbírat či odchytávat rostliny a živočichy; výjimkou je výkon práva myslivosti a rybářství a sběr lesních plodů,
- i) pořádat a organizovat hromadné sportovní, turistické a jiné veřejné akce,
- j) provádět další činnosti, jež nevyplývají z plánu péče³⁾ a mohou poškozovat přírodní památku, s výjimkou zabezpečování nutných zájmů obrany státu.

§ 4

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

RNDr. Bursík v. r.

¹⁾ § 42 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

²⁾ § 44 odst. 2 a § 79 odst. 3 písm. l) zákona ČNR č. 114/1992 Sb.

³⁾ § 38 zákona ČNR č. 114/1992 Sb.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: (02) 614 32341 a 614 33502, fax (02) 614 33502 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon 0627/305 161, fax: 0627/321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel./fax: 00421 7 525 46 28, 525 45 59. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 2300,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 0627/305 179, 305 153, fax: 0627/321 417. – **Drobný prodej** – Benešov: HAAGER – Potřeby školní a kancelářské, Masarykovo nám. 101; **Bohumín:** ŽDB, a. s., technická knihovna, Bezručova 300; **Brno:** GARANCE-Q, Koliště 39, Knihkupectví ČS, Kapucínské nám. 11, Knihkupectví M. Ženíška, Květinářská 1, M.C.DES, Cejl 76, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** Prospektum, Kněžská 18, SEVT, a. s., Krajinská 38; **Hradec Králové:** TECHNOR, Hořická 405; **AUTOŠKOLA,** Pospíšil Jaroslav, Velké nám. 132; **Chomutov:** DDD Knihkupectví-Antikvariát, Ruská 85; **Jihlava:** VIKOSPOL, Smetanova 2; **Kadaň:** Knihařství – Příbisková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, Klatovy 169/I.; **Kolín 1:** Knihkupectví U Kašků, Karlovo nám. 46; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Most:** Kniha M + M, Lipová 806, Knihkupectví Růžička, Šefrková 529/1057; **Olomouc:** BONUM, Ostružnická 10, Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Dr. Šmerala 27; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., Sladkovského 414, Knihkupectví Z. Petrová, Pasáž Sv. Jana a Za Pasáží; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** ALBERTNET, Revoluční 1/655, FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NADATUR, Hyberská 5, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7; **Praha 4:** Abonentní tiskový servis, Zdiměřická 1446/9, PROSPEKTRUM, Nákupní centrum, Budějovická, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Verdunská 1; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 10:** BMSS START, areál VÚ JAWA, V Korytech 20; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Příbram:** VEMA, Korecká Blanka, Čechovská 138; **Sokolov:** Arbor Sokolov, a. s., Nádražní 365; **Šumperk:** Knihkupectví D-G, Hlavní tř. 23; **Teplíce:** L + N knihkupectví, Kapelní 4; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** 7 RX, s. r. o., Mírová 4, tel.: 047/44 249, 44 252, 44 253; **Zábřeh:** Knihkupectví PATKA, Žižkova 45; **Zlín-Louky:** INFOSERVIS, areál Telekomunikačních montáží; **Zlín-Malenovice:** Ing. M. Kučeřík, areál HESPO; **Znojmo:** Knihkupectví Houdková, Divišovo nám. 12; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevydování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. čísle 0627/305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odstěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.